

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 marca 2013 r. (data według nadania przesyłki poleconej), skierowanym przeciwko I. O. (1), powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się uznania za bezskuteczną do niego jako wierzyciela umowy darowizny własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawartą w dniu 30 stycznia 2009 r. pomiędzy I. O. (1) jako obdarowaną a A. T. (1) i A. T. (2) jako darczyńcami przed Notariuszem w W. J. N. zarejestrowaną w Rep. A za nr (...) z pokrzywdzeniem powoda jako wierzyciela, któremu od dłużników A. T. (1) i A. T. (2) przysługuje wierzytelność w łącznej wysokości 60.481,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot do dnia zapłaty zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 maja 2010 r. sygn. akt XV GNc 1667/10. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej I. O. (1) zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania, powód wskazał, iż na podstawie ww. nakazu zapłaty przysługuje mu wobec B. A. M. A. T. Sp. j., której współnikami byli A. T. (1) i A. T. (2), wymagalna wierzytelność w ww. kwocie. Podał również, że Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie opatrzył ww. nakaz zapłaty klauzulą wykonalności przeciwko ww. dłużnikom jako subsydiarnie odpowiedzialnym za zobowiązania B. A. M. A. T. Sp. j., niemniej egzekucja przeciwko nim okazała się bezskuteczna. Powód twierdził, iż od 2009 r. znany jest mu fakt, że A. T. (1) i A. T. (2) byli właścicielami lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...). Powód nie mógł jednak skierować egzekucji wobec tego składnika majątku współników dłużnej spółki jawnej, gdyż na podstawie umowy darowizny udokumentowanej aktem notarialnym z dnia 30 stycznia 2009 r. Rep. A nr 695/2009 właścicielem tego lokalu stała się pozwana I. O. (1). Powód podał, iż wprawdzie w momencie dokonania darowizny wierzytelność objęta ww. nakazem zapłaty nie była jeszcze wymagalna, lecz jego zdaniem ww. współnicy dłużnej spółki jawnej zdawali sobie doskonale racje z istniejącego długu. Już bowiem w ostatnim roku łączącej powoda oraz dłużną spółkę jawną umowy najmu lokalu użytkowego, zaległości czynszowe były na tyle wysokie, iż prowadziły do wypowiedzenia tej umowy przez powoda jako wynajmującego. Według powoda, dokonanie w zaistniałym stanie faktycznym darowizny przez ww. współników dłużnej spółki jawnej na rzecz pozwanej miało w zamiarze pokrzywdzenie wierzyciela – tj. powoda.

(pozew – k. 1-4; pismo procesowe powoda z dnia 29.04.2013 r. – k. 94).

W odpowiedzi na pozew pozwana I. O. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do wywiedzionego roszczenia, pozwana zarzuciła, iż w dacie darowizny opisanej w pozwie nie była jej znana sytuacja majątkowa B. A. M. A. T. Sp. j., ani nie miała ona żadnych informacji na temat działalności gospodarczej jej rodziców, współników ww. spółki jawnej, które umożliwiałyby pozwanej ocenę umowy darowizny pod kątem ewentualnego pokrzywdzenia wierzycieli, oraz nie miała żadnej wiedzy na temat tego, aby darczyńcy działali z zamiarem pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. W ocenie pozwanej powód nie wykazał, iż strony umowy darowizny działały w zamiarze bezpośredniego dokonania pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Nadto, pozwana wskazała, że własność lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem darowizny, została przeniesiona na własność podmioty trzeciego. Tym samym pozwana nie jest obecnie beneficjentem czynności prawnej dokonanej przez pierwotnego dłużnika.

(odpowiedź na pozew pozwanej I. O. (1) – k. 87-89).

W piśmie procesowym z dnia 05 czerwca 2013 r. (data według prezentaty biura podawczego Sądu) powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. sprecyzował żądanie pozwu, wskazując jako pozwanych (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. (Cypr) oraz domagając się uznania za bezskuteczne w stosunku do niego jako wierzyciela:

1) umowy darowizny własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawartą w dniu 30 stycznia 2009 r. pomiędzy I. O. (1) jako obdarowaną a A. T. (1) i A. T. (2) jako darczyńcami przed Notariuszem w W. J. N. zarejestrowaną w Rep. A za nr (...) z pokrzywdzeniem powoda jako wierzyciela, któremu od dłużników A. T. (1) i A. T. (2) przysługuje wierzytelność w łącznej wysokości 60.481,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot do dnia zapłaty zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 maja 2010 r. sygn. akt XV GNc 1667/10;

2) umowy przeniesienia własności ww. lokalu mieszkalnego zawartą przez pozwaną I. O. (1) z (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. (Cypr), udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. F. W. (1), zarejestrowanym w Rep. A za nr (...).

Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanej I. O. (1) zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Podtrzymał również dotychczasowe stanowisko wyrażone w pozwie z dnia 21 marca 2013 r.

(pismo procesowe powoda z dnia 05.06.2013 r. – k. 105-107).

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2013 r. Sąd wezwał (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. (Cypr) do udziału w sprawie w charakterze pozwanego.

(postanowienie z dnia 13.11.2013 r. – k. 154).

W odpowiedzi na pozew pozwany Z. G. P. (Spółka Jawna) z siedzibą w L. (Cypr) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Pozwany zarzucił, iż z uwagi na niezasadność powództwa wobec pozwanej I. O. (1), powództwo to nie może być zasadne względem pozwanego Z. G. P. z siedzibą w L. (Cypr). Zarzucił brak zamiaru bezpośredniego pokrzywdzenia powoda jako przyszłego wierzyciela dłużnej spółki (...). M. A. T. Sp. j. Pozwany podkreślił, iż rozrządzenie nieruchomości opisaną w pozwie przez pozwaną I. O. (2) na rzecz pozwanego w wykonaniu zobowiązania z umowy Spółki pozwanego nastąpiło odpłatnie, z uwagi na fakt, że ww. pozwana uzyskała w zamian za wkład w postaci tej nieruchomości udziały w pozwanej Spółce.

(odpowiedź na pozew pozwanego (...) Spółki Jawnej z siedzibą w L. /Cypr/ - k. 206-208).

W piśmie procesowym z dnia 02 maja 2015 r. (data według nadania przesyłki poleconej), sprecyzowanym na rozprawie w dniu 29.03.2017 r. powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zgłosił przeciwko pozwanej I. O. (1) i pozwanego (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. (Cypr) roszczenie ewentualne, wnosząc o ustalenie, że umowa darowizny własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawarta w dniu 30 stycznia 2009 r. pomiędzy I. O. (1) jako obdarowaną a A. T. (1) i A. T. (2) jako darczyńcami przed Notariuszem w W. J. N. zarejestrowaną w Rep. A za nr (...), oraz umowa przeniesienia własności ww. lokalu mieszkalnego zawartą przez pozwaną I. O. (1) z (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. (Cypr), udokumentowana aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. F. W. (1), zarejestrowanym w Rep. A za nr (...) – są nieważne z uwagi na pozorność. Jako roszczenie główne wskazał żądanie uznania za bezskuteczne w stosunku do niego jako wierzyciela umowy darowizny własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), zawartą w dniu 30 stycznia 2009 r. pomiędzy I. O. (1) jako obdarowaną a A. T. (1) i A. T. (2) jako darczyńcami przed Notariuszem w W. J. N. zarejestrowaną w Rep. A za nr (...) z pokrzywdzeniem powoda jako wierzyciela, któremu od dłużników A. T. (1) i A. T. (2) przysługuje wierzytelność w łącznej wysokości 60.481,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot do dnia zapłaty zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 maja 2010 r. sygn. akt XV GNc 1667/10, oraz umowy przeniesienia własności ww. lokalu mieszkalnego zawartą przez pozwaną I. O. (1) z (...) Spółka Jawna z siedzibą w

L. (Cypr), udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. F. W. (1), zarejestrowanym w Rep. A za nr (...).

(pismo procesowe powoda z dnia 02.05.2015 r. – k. 464-468v; protokół rozprawy z dnia 29.03.2017 r. – k. 584-584v).

Do zamknięcia rozprawy w dniu 26 stycznia 2018 r. stanowiska stron procesu nie uległy zmianom.

(protokół rozprawy z dnia 26.01.2018 r. – k. 674-675).

Sąd Rejonowy uznał za ustalone następujące okoliczności faktyczne:

Pozwana I. O. (1) jest córką A. T. (1) i A. T. (2).

(okoliczność bezsporna).

W dniu 03 grudnia 2004 r. A. M. (2) oraz A. T. (1) i A. T. (2), wspólnie prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Przedsiębiorstwo Handlowe (...). M., A. T., którego następcą prawnym, na podstawie uchwały wspólników z dnia 11 stycznia 2005 r., jest B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J., zawarli (jako najemcy) z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (jako wynajmującym) umowę najmu lokalu nr (...) znajdującego się w Centrum Handlowym (...) w W.. Z tytułu najmu ww. lokalu najemcy obowiązani byli płacić wynajmującemu opłaty, w tym czynsz, pokrywać udział w wydatkach wspólnych oraz dodatkowe opłaty (§ 8 umowy najmu). Ww. spółka jawna zajmowała się sprzedażą obuwia w ww. lokalu użytkowym.

(dowody): umowa najmu z dnia 03.12.2004 r. – k. odpis pełny (...) Sp. z o.o. – k. 19-24v dołączonych akt XV GNc 1667/10; odpis pełny K. B. A. M., A. T. Sp. j. – k. 16-18v dołączonych akt XV GNc 1667/10 i k. 25-30 akt niniejszej sprawy; umowa najmu – k. 26-36v wraz załącznikami – k. 37-52 dołączonych akt XV GNc 1667/10 i k. 31-57 akt niniejszej sprawy; zeznania świadka A. T. (1) – k. 239-240; wypis z KRS – k. 469).

Na przełomie 2008 r. i 2009 r. prowadzona przez A. M. (2) oraz A. T. (1) i A. T. (2) działalność gospodarcza zaczęła przynosić coraz mniejsze zyski. Należności wynikające m.in. z umowy najmu z dnia 03 grudnia 2004 r., w tym czynsz, partycypowanie w kosztach wspólnych i dodatkowe opłaty, zaczęły w znaczącej mierze pokrywać dochód wypracowywany przez B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J.. Ceny jednostkowe za parę butów, które sprzedawała ww. spółka jawna, spadały a ich sprzedaż nie pozwalała na osiągnięcie zysków. Odczuwalna była również silna konkurencja pojawiająca się w galeriach handlowych, w tym CCC i D.. Zdarzało się, że czasami było tak, że przez okres 2 do 3 miesięcy ww. spółka jawna nie otrzymywała żadnego dochodu netto. W 2008 r. zadłużenie ww. osób wobec organu skarbowego z tytułu podatku od towarów i usług wynosiło kwotę 87.460,40 zł (należność główna), zaś w 2009 r. zadłużenie to sięgało kwoty 8.237,00 zł. Zadłużenie z tytułu należnego podatku od towarów i usług (...) M., A. T. Sp. j. według stanu na dzień 19 marca 2015 r. wynosiła kwotę 179.529,40 zł. W 2009 r. wspólnicy B. A. M., A. T. Sp. j. podjęli decyzję o systematycznym opuszczeniu galerii handlowych, w tym lokalu wynajętego im na podstawie umowy najmu z dnia 03 grudnia 2004 r., aby móc skupić działalność gospodarczą w tańszych i mniejszych sklepach (punktach). Mniej więcej od 2007 r. wspólnicy ww. spółki jawnej mieli świadomość, iż obroty i zyski nie są wystarczające, jak było to w latach poprzednich. Ostatecznie, w trzecim kwartale 2010 r. B. A. M., A. T. Sp. j. zawiesiła działalność gospodarczą z uwagi na nieposiadanie środków finansowych.

(dowody): pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w P. z dnia 19.03.2015 r. wraz z wydrukami informacji/deklaracji VAT-7 za okres 2007 r., 2008 r. i 2009 r. – k. 402; zeznania świadka A. T. (1) – k. 239-240; zeznania świadka A. M. (2) – k. 299-301; zestawienia obrotów netto (bez VAT) B. w T. za okres październik-grudzień 2008 r. – k. 335-346 oraz za okres marzec 2009 r. – k. 332-334; pismo ZUS z dnia 03.07.2015 r. – k. 524-525; deklaracje A. T. (1) – k. 415-417; deklaracje – k. 419-425; deklaracje – k. 427-441; wprowadzenie do sprawozdania finansowego z dnia 31.12.2007 r. – k. 443-445, bilans za 2007 r. – k. 446-447; deklaracje za 2007 r. i 2008 r. – k. 502-504).

W czasie gdy B. A. M., A. T. Sp. j. borykała się z ww. problemami finansowymi związanymi coraz to gorzej prosperującą działalnością gospodarczą, w dniu 30 stycznia 2009 r. A. T. (1) i A. T. (2), na podstawie umowy darowizny

udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. J. N. i zarejestrowanym w Rep. A za nr (...), podarowali I. T. (córce) własność lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...). Ponadto umową tą A. T. (1) i A. T. (2) podarowali I. T. lokal nr (...) znajdujący się w ww. budynku, dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(dowód: umowa darowizny lokali nr (...) z dnia 30.01.2009 r. Rep. A nr 695/2009 między A. i A. T. (2) a I. O. (1) – k. 188-192 i k. 533-535).

Ponadto, w tym samym dniu, A. T. (1) i A. T. (2), na podstawie umowy darowizny udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. J. N. i zarejestrowanym w Rep. A za nr (...), podarowali M. T. (1) (synowi - a bratu I. O. (1)) własność (tj. udział 9/10) nieruchomości niezabudowanej, stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), położonej w W. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(dowód: umowa darowizny z dnia 30.01.2009 r. Rep. A nr 701/2009 pomiędzy A. i A. T. (2) a M. T. (1) – k. 531-532v).

Również w dniu 30 stycznia 2009 r. pomiędzy A. T. (1) i A. T. (2) (darczyńcami) a I. O. (1) i M. T. (1) (obdarowanymi) doszło do zawarcia umowy darowizny i ustanowienia służebności mieszkania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W., dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Umowa darowizny została udokumentowana aktem notarialnym z dnia 30 stycznia 2009 r. sporządzonym przez Notariusza w W. J. N. i zarejestrowanym w Rep. A za nr (...).

(dowód: umowa ustanowienia służebności osobistej mieszkania oraz darowizny lokalu mieszkalnego z dnia 30.01.2009 r. Rep. A nr 708/2009 – k. 528-530; odpis księgi wieczystej nr (...) – k. 394-397).

Wskutek nieregulowania przez ww. spółkę jawną należności (opłat) wynikających z ww. umowy najmu w 2009 r., pismem z dnia 16 kwietnia 2009 r., doręczonym ww. spółce jawnej w dniu 17 kwietnia 2009 r., (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. wezwał do zapłaty kwoty 55.915,19 zł, wyznaczając dodatkowy, miesięczny termin na dokonanie zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia umowy najmu. Na nieregulowane należności składały się faktury VAT w kwotach: 11.353,15 zł, 2.713,88 zł, 14.812,17 zł, 238,91 zł, 15.655,02 zł, 15.229,96 zł i 478,61 zł. Mimo wezwania do zapłaty, ww. spółka jawna nie uregulowała należności w żadnym zakresie. Efektem tego, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., pismem z dnia 09 lipca 2009 r. wypowiedział ww. spółce jawnej umowę najmu lokalu nr (...) znajdującego się w Centrum Handlowym (...) w W..

(dowody: faktury VAT – k. 54-57 i k. 60-62 dołączonych akt XV GNc 1667/10; wezwanie do zapłaty z dnia 16.04.2009 r. – k. 58-59 dołączonych akt XV GNc 1667/10; wypowiedzenie umowy najmu z dnia 09.07.2009 r. – k. 63-65 dołączonych akt XV GNc 1667/10 i k. 60-67 akt niniejszej sprawy; ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 20.08.2009 r. – k. 58-59 akt niniejszej sprawy).

W dniu 27 maja 2010 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt XV GNc 1667/10, w którym zasądził od B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J. kwotę 60.481,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 4.434,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Przedmiotowy nakaz zapłaty uprawomocnił się wskutek braku jego zaskarżenia przez ww. spółkę jawną, po czym w dniu 15 września 2010 r. został opatrzony klauzulą wykonalności.

(dowód: nakaz zapłaty z dnia 27.05.2010 r. sygn. akt XV GNc 1667/10 wraz z klauzulą wykonalności – k. 113-113v dołączonych akt XV GNc 1667/10 i k. 15 akt niniejszej sprawy).

Egzekucja na podstawie ww. tytułu wykonawczego z majątku B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J. z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., prowadzona przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie A. D. pod sygn. akt Km 581/10 nie doprowadziła do wyegzekwowania żadnej należności stwierdzonej ww. nakazem zapłaty.

Wobec bezskuteczności tej egzekucji, w dniu 20 grudnia 2010 r. umorzono postępowanie w sprawie o sygn. akt Km 581/10.

(dowód: postanowienie komornika sądowego sygn. akt Km 581/10 – k. 9 dołączonych akt XV GCo 701/10 i k. 363-364 akt niniejszej sprawy).

Następnie, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w dniu 04 marca 2011 r. w sprawie o sygn. akt XV GCo 701/10 nadał klauzulę wykonalności nakazowi zapłaty wydanemu w postępowaniu upominawczym w dniu 27 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt XV GNc 1667/10 przeciwko A. M. (2), A. T. (1) i A. T. (2) – jako współników B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J., a więc osób odpowiadających subsydiarnie za zobowiązania ww. spółki jawnej.

(dowód: postanowienie z dnia 04.03.2011 r. sygn. akt XV GCo 701/10 – k. 27-29 dołączonych akt XV GCo 701/10 i k. 16-19 akt niniejszej sprawy; odpis pełny K. B. A. M., A. T. Sp. j. – k. 16-18v i k. 169-173 akt niniejszej sprawy).

Egzekucja na podstawie ww. tytułu wykonawczego z majątku współników B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J., tj. A. M. (2), A. T. (1) i A. T. (2), z wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., prowadzona przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie M. W. (1) pod sygn. akt Km 3330/11 nie doprowadziła do wyegzekwowania żadnej należności stwierdzonej ww. nakazem zapłaty. Wobec bezskuteczności tej egzekucji, w dniu 15 października 2012 r. umorzono postępowanie w sprawie o sygn. akt Km 3330/11.

(dowód: zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt Km 3330/11 – k. 174; postanowienie komornika sądowego sygn. akt Km 3330/11 – k. 13-14 i k. 361-362).

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 3330/11 zmianie uległa firma wierzyciela (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W..

(dowód: odpis (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 5-11; odpis pełny (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – k. 21-24).

Również i inne postępowanie egzekucyjne, wszczęte na wniosek wierzyciela Galerii (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie opatrzonego w klauzulę wykonalności wyroku Sądu Polubownego w W. z dnia 26 lipca 2010 r. sygn. akt SA 82/10 stwierdzającego istnienie wierzytelności z tytułu najmu lokalu w T., przeciwko A. M. (2) i A. T. (1) okazało się bezskuteczne i w związku z tym, jako takie zostało umorzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Pruszkowie M. W. (2) postanowieniem wydanym w dniu 17 czerwca 2013 r. w sprawie pod sygn. akt Km 3243/11.

(dowody: wypowiedzenie umowy najmu lokalu z dnia 26.05.2009 r. – k. 348-349 wraz potwierdzeniem nadania – k. 350; wyrok Sądu Polubownego sygn. akt SA 82/10 z dnia 26.07.2010 r. wraz z klauzulą wykonalności – k. 351-357; postanowienie komornika sądowego z dnia 17.06.2013 r. sygn. akt Km 3243/11 o umorzeniu egzekucji wobec bezskuteczności – k. 359-360).

W dniu 07 stycznia 2013 r. doszło do zawiązania i zarejestrowania pod nr (...) w rejestrze prowadzonym przez Ministerstwo Handlu, (...) i (...) na Cyprze spółki jawnej (...) w L. na Cyprze (Z. – G. P.). Wspólnikami ww. spółki są I. O. (1) oraz M. T. (1) – dzieci A. T. (1) i A. T. (2).

(dowody: odpis z rejestru przedsiębiorców Republiki Cypru wraz z tłumaczeniem – k. 129-133 a także k. 215-218; umowa przeniesienia własności lokalu z dnia 22.02.2013 r. Rep. A nr 1246/2013 – k. 116-126 i k. 193-203).

Na podstawie umowy z dnia 22 lutego 2013 r., udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez Notariusza w W. F. W. (2) i zarejestrowanego w Rep. A za nr (...), I. O. (1) przeniosła na rzecz (...) Spółka Jawna z siedzibą w L. na Cyprze prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...) oraz prawo własności lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w ww. budynku, dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...). (...) te zostały wniesione aportem do ww. spółki jawnej. Po obu stronach rzeczonyj transakcji stały te same osoby, tj. I. O. (2) i M. T. (1).

(dowody): odpis z rejestru przedsiębiorców Republiki Cypru wraz z tłumaczeniem – k. 129-133 a także k. 215-218; umowa przeniesienia własności lokalu z dnia 22.02.2013 r. Rep. A nr 1246/2013 – k. 116-126 i k. 193-203; zeznania świadka M. T. (1) – k. 597v-598; przesłuchanie w charakterze strony pozwanej I. O. (2) – k. 674v-675 oraz nagranie na płycie DVD – k. 676).

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dokumenty szczegółowo wymienione i opisane powyżej, niekwestionowane przez strony, których wiarygodność i moc dowodowa nie budziła wątpliwości. Wskazać należy, iż część dokumentów złożonych do akt sprawy, takich jak orzeczenia sądów, czy postanowienia komorników sądowych, ma charakter dokumentów urzędowych i jako takie podlegały ocenie zgodnie z art. 244 k.p.c. Ponadto podkreślić należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności ani okoliczności w nich stwierdzonych.

Odnosząc się natomiast do złożonych w toku postępowania zeznań świadków A. M. (2) (k. 299-301), A. T. (1) (k. 239-240) oraz M. T. (1) (k. 597v-598), Sąd uznał je za wiarygodne w niewielkim zakresie, tj. głównie odnośnie faktu przekazania pozwanej I. O. (1) przez jej rodziców A. T. (4) i A. T. (2) nieruchomości w postaci lokalu nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), na podstawie umowy darowizny zawartej w dniu 30 stycznia 2009 r. Należy przy tym zaakcentować, że w tym samym dniu doszło również do rozporządzenia przez rodziców pozwanej, na rzecz pozwanej i jej brata M. T. (1), trzema innymi nieruchomościami, w wyniku czego rodzice pozwanej - a zarazem wspólnicy B. A. M., A. T. Sp. j. - wyzbyli się całkowicie majątku. Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania powyższych świadków w zakresie twierdzeń o przyczynach ww. rozporządzeń swoim majątkiem. W ocenie Sądu całkowicie gołosłowne i pozbawione jakichkolwiek racjonalnych podstaw są twierdzenia świadka A. T. (1), jakoby wszystkie te darowizny były podyktowane "niesłuchanie korzystnymi" uregulowaniami prawnymi w kwestii podatku od darowizn na rzecz dzieci. Sąd nie widzi również żadnego związku pomiędzy śmiercią teścia pozwanej I. O. (1), a faktem darowania na jej rzecz przez jej rodziców - wspólników dłużnej powodowi spółki jawnej - całego majątku, jaki dotąd posiadali. Jeśli nawet rodzice chcieli takim "prezenterem" zrekompensować pozwanej i jej mężowi negatywne przeżycia związane ze stratą osoby bliskiej, to w takim razie jak przy tym należy postrzegać darowanie w tym samym momencie dwóch innych nieruchomości na rzecz M. T. (1)? W ocenie Sądu świadek A. T. (1) nie wyjaśniła w sposób logiczny, spontaniczny i racjonalny dokonania przez nią i jej męża darowizn wszelkich posiadanych nieruchomości na rzecz dzieci. Świadek A. T. (1) przyznała za to wprost, iż wskutek darowizn na rzecz jej dzieci obecnie nie posiada z mężem żadnego majątku, a w kosztach ich utrzymania partycypują ich dzieci (w tym pozwana I. O. (1)). Co równie istotne dla niniejszej sprawy, świadek przyznała, iż po darowaniu córce lokalu mieszkalnego opisanego w petitum pozwu, a następnie po przeniesieniu jego własności na cypryjską spółkę, świadek A. T. (1) podobnie zresztą jak jej mąż A. T. (2) nadal zamieszkuje tamże. Świadek A. T. (1) potwierdziła również fakt, iż w trzecim kwartale 2010 r. B. A. M., A. T. Sp. j. zawiesiła swą działalność z uwagi na systematycznie rosnącą niewypłacalność. Z zeznań ww. świadka wynika również, że członkowie rodziny T. często rozmawiają ze sobą na szerokie spektrum tematów (rodziny, zawodowych), a okoliczność prawidłowych i częstych relacji między członkami tej rodziny sprawia, iż domniemywać należy również świadomość członków tej rodziny odnośnie co raz to gorszej sytuacji majątkowej ww. spółki jawnej, której współnikami byli rodzice pozwanej. W ocenie Sądu sprzeczne z doświadczeniem życiowym i zasadami współżycia są twierdzenia świadka A. T. (1) odnośnie braku jej wiedzy o narastającym zadłużeniu ww. spółki jawnej, zwłaszcza że jest ona 1 z 3 współników tej spółki jawnej, a nadto stale rozmawia i przebywa z mężem (również współnikiem), który zajmował się w głównej mierze finansami tejże spółki. Jeśli chodzi o zeznania świadka A. M. (2), jej relacja była istotna z punktu widzenia sytuacji majątkowej B. A. M., A. T. Sp. j. na przełomie 2009 r. i 2010 r. Świadek A. M. (2) potwierdziła fakt, iż z uwagi na beznadziejną sytuację majątkową ww. spółki jawnej oraz znikome jej dochody i przewyższające je zobowiązania względem kontrahentów, a także nieudane "wyprowadzenie" prowadzonych sklepów obuwniczych z dużych galerii handlowych do mniejszych punktów sprzedaży oraz silną konkurencję (tj. CCC i D.) działalność gospodarcza została zawieszona w trzecim kwartale 2010 r. Według świadka A. M. (2), dochód ww. spółki jawnej zaczął stopniowo topnieć już w 2007 r., co zresztą znajduje odzwierciedlenie w dokumentach złożonych przez strony procesu (wymienione w stanie faktycznym). Z kolei już na początku 2009 r. pojawił się wśród współników ww. spółki jawnej pomysł opuszczenia galerii handlowej na T.. To nakazuje przyjąć, iż wspólnicy musieli mieć świadomość o braku rentowności prowadzonego dotąd interesu a także perspektywy długów, wobec braku środków na dalsze regulowanie czynszów wobec kontrahentów - w tym powodowej Spółki. Świadek

A. M. (2) potwierdziła również fakt obecnego zamieszkiwania rodziców pozwanej I. O. (1) w lokalu mieszkalnym opisanym w petitum pozwu. Niemalże w całości za niewiarygodne Sąd uznał natomiast zeznania świadka M. T. (1). Potwierdził on jedynie zgodnie z prawdą fakt dokonania darowizn na rzecz pozwanej I. O. (1) i jego, co wprost wynikało z wypisów (odpisów) aktów notarialnych nadesłanych do akt niniejszej sprawy a także fakt zawiązania i zarejestrowania pozwanej cypryjskiej spółki przez niego i jego siostrę (pozwaną) - jako współników tejże spółki (co również wynikało z dokumentów przedłożonych do akt sprawy). Za niewiarygodne Sąd uznał to, iż rodzice pozwanej zamieszkują w W. przy ul. (...), skoro sam świadek A. T. (1) (matka pozwanej i świadka M. T. (1)) oraz świadek A. M. (2) (utrzymująca stałe i dobre relacje z rodziną T.) zeznały, iż miejscem stałego zamieszkania rodziców pozwanej jest od lat lokal nr (...) przy ul. (...) w W.. Tak więc, zarówno darowizna tego lokalu, a następnie przeniesienie prawa jego własności na rzecz pozwanej cypryjskiej spółki, nie wpłynęły na stan faktyczny co do osób w nim zamieszkałych. W ocenie Sądu całkowicie niewiarygodne są twierdzenia świadka M. T. (1) odnośnie celu zawiązania przez niego i pozwaną I. O. (1) pozwanej cypryjskiej spółki jawnej. Według tego świadka, spółka ta miała służyć stworzeniu "biznesu turystycznego" w okolicach Z., a w ramach tej działalności pozwana miała zakupić nieruchomość w B.. Takie tłumaczenie świadka M. T. (1), odnośnie pobudek przekazania mu oraz pozwanej przez ich rodziców (wspólników B. A. M., A. T. Sp. j.) wszystkich nieruchomości nie jest natomiast zbieżne z tłumaczeniami samego darczyńcy (tj. A. T. (1)) a także stanowiskiem forsowanym przez pozwaną I. O. (1) niemalże przez cały proces (licząc od momentu złożenia odpowiedzi na pozew). Przyczyną tą miały być przecież rzekomo "korzystne" zmiany w prawie podatkowym odnośnie darowizn a także wypadek losowy teścia pozwanej I. O. (1). Nie można też nie dostrzec, iż transakcja zakupu położonej w K. nieruchomości z dnia 23 stycznia 2013 r., udokumentowana aktem notarialnym zarejestrowanym w Rep. A za nr (...) (k. 671-673) zawarta była pomiędzy sprzedającym B. L. a pozwaną I. O. (1) jako kupującą, z tym że prawo własności ww. nieruchomości pozwana nabyła za fundusze pochodzące z jej majątku osobistego - gotówką. W przedmiotowym akcie notarialnym brak jest jakiegokolwiek wzmianki o pozwanej cypryjskiej spółce jawnej. Tym samym w ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek powiązań pomiędzy darowizną spornego lokalu mieszkalnego, z którego egzekucję zamierza prowadzić powodowa spółka, a zawiązaniem i zarejestrowaniem w późniejszym (dużo) czasie pozwanej cypryjskiej spółki jawnej. Z dokumentów załączonych do akt wynika, iż pozwana cypryjska spółka jawna nigdy nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej - co potwierdził sam świadek M. T. (1). Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania świadka M. T. (1), odnośnie rzekomej "bardzo dobrej kondycji finansowej rodziców" w momencie dokonywania przez nich darowizn na rzecz świadka i pozwanej I. O. (1), zwłaszcza, że następnie świadek sam wskazał, iż od 2010 r. zmuszony był do utrzymywania wraz z siostrą ich rodziców, gdyż nie mieli oni żadnych środków pieniężnych ani nieruchomości. Całkowicie gołosłowne są twierdzenia świadka M. T. (1) odnośnie rzekomej zmiany miejsc zamieszkania członków rodziny T. w 2007 r. Z zeznań świadka A. M. (2) a także świadka A. T. (1) wynika wprost, iż w tym czasie nie następowała zmiana miejsca zamieszkania rodziców pozwanej I. O. (1) jak i jej samej. Taki sam stan rzeczy utrzymywał się po dokonaniu darowizn a także przeniesieniu prawa własności do spornego lokalu mieszkalnego na rzecz pozwanej cypryjskiej spółki jawnej. W świetle oceny zeznań ww. świadków, zdaniem Sądu relacje pozwanej I. O. (1), przedstawione podczas jej przesłuchania w charakterze strony nie można było ocenić jako szczyrych, spontanicznych a także przedstawiających rzeczywisty przebieg zdarzeń i ich autentycznego podłoża.

Sąd za nieprawdziwe uznał nadto twierdzenia pozwanej I. O. (1), odnośnie możliwości zaspokojenia się powodowej spółki z majątku jej rodziców - jako współników B. A. M., A. T. Sp. j.- z rzekomo posiadanej przez nich nieruchomości w postaci lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku nr (...) przy ul. (...) w W., dla którego Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). W ocenie Sądu twierdzenie to jest niezgodne z prawdą, gdyż również i ta nieruchomość została w dniu 30 stycznia 2009 r. darowana przez A. T. (1) i A. T. (2) jako darczyńców na rzecz pozwanej I. O. (1) i M. T. (2) jako obdarowanych - co potwierdza nadesłany do akt sprawy wypis z aktu notarialnego zarejestrowanego w Rep. A za nr (...) w dniu 30 stycznia 2009 r. (k. 528-530; k. 394-397). Co więcej, nieruchomość ta obciążona jest hipoteką na rzecz wierzyciela hipotecznego w kwocie 1.200.000,00 zł, co oznacza, iż w wypadku egzekucji z tej nieruchomości, pierwszeństwo zaspokojenia przypada wierzycielowi hipotecznemu przed wierzytelnością powodowej spółki wynikającej z umowy najmu lokalu użytkowego.

Sąd nie przesłuchał w charakterze świadka A. T. (2), ponieważ jako osoba spokrewniona z pozwaną I. O. (1) (ojciec pozwanej) skorzystał z przysługującego mu prawa odmowy składania zeznań (k. 240-241). Warto również przy tym

zaakcentować, że A. T. (2), jako współnik B. A. M., A. T. Sp. j. konsekwentnie, mimo wielokrotnych zobowiązań ze strony Sądu i nakładanych grzywien, odmawiał złożenia do akt niniejszej sprawy sprawozdań finansowych i istotnych dla sprawy dokumentów rozliczeniowych ww. spółki jawnej. Mimo tego, że takie zachowanie ww. osoby co do zasady nie może wpływać na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy, z racji tego, iż zobowiązanie kierowane było przez Sąd do A. T. (2) jako osoby trzeciej a nie strony procesu, to przez fakt występowania między A. T. (2) a pozwaną I. O. (1) (ojciec i córka) takie zachowanie ww. osoby w pewnym stopniu musiało "odbić się" negatywnie na wiarygodności twierdzeń strony pozwanej w niniejszej sprawie.

Na rozprawie w dniu 23 października 2017 r. Sąd po uchyleniu postanowienia dowodowego z dnia 29 października 2015 r. (k. 547-548), oddalił wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, z uwagi na niewykonanie przez podmiot zobowiązany do przedstawienia dokumentacji niezbędnej do wykonania opinii (k. 628).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powódka opierała swoje żądanie na podstawie art. 527 § 1 i 2 k.c. normującego instytucję skargi paulińskiej.

Pierwotorem dla tej koncepcji ochrony wierzyciela była ukształtowana w prawie rzymskim *actio P.* – stąd ogół uprawnień, które przepisy art. 527 i n. kodeksu cywilnego przyznają wierzycielowi określa się mianem **skargi paulińskiej**. Stanowi ona wyjątek od zasady prawa zobowiązaniowego, że stosunek obligacyjny działa tylko pomiędzy stronami tego stosunku, bowiem uwzględnienie skargi paulińskiej powoduje, iż **wierzyciel będzie mógł dochodzić swoich roszczeń od osoby trzeciej (z którą dłużnik dokonał krzywdzącej dla wierzyciela czynności prawnej), a czynność prawna dłużnika utraci moc w stosunku do wierzyciela występującego ze skargą paulińską**. W piśmiennictwie zwraca się uwagę, że funkcją skargi paulińskiej jest zabezpieczenie interesów wierzyciela w wypadku nielojalnego postępowania dłużnika, często realizowanego w porozumieniu z osobą trzecią i na jej korzyść, które doprowadza swój majątek do stanu zagrażającego zaspokojeniu wierzycieli (zob. W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 204) (R.-G. A., Kodeks cywilny. Komentarz. Zobowiązania - część ogólna, LEX/el., 2011).

Przesłankami skargi paulińskiej zgodnie z powołanym przepisem są: 1) dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek, której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową z pokrzywdzeniem wierzycieli, 2) działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, 3) wiedza lub możliwość (przy zachowaniu należytej staranności) dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią. Dodatkowo, co podkreśla się w piśmiennictwie, korzystanie ze skargi paulińskiej wymaga zasadniczo istnienia wiarygodności podlegającej ochronie. Wskazane przesłanki spełnione być muszą łącznie, by móc skorzystać z roszczenia przewidzianego w tym przepisie uznania czynności za bezskuteczną. Ciężar udowodnienia wszystkich wskazanych przesłanek zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu.

Ponadto warto podkreślić, że ustawodawca w art. 527 § 3 i 4 k.c. złagodził przesłanki, które wierzyciel zobowiązany jest wykazać, przewidując w ww. przepisach dwa domniemania: pierwszy z nich stanowi, że jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli **uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli** (§ 3), drugi zaś – że jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskał przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych, domniemywa się, że było mu wiadome, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli

(§ 4). Domniemania te są domniemaniami wzruszalnymi, tzn. osoba trzecia – tj. pozwany, która uzyskała korzyść majątkową, może wykazywać, iż pomimo pozostawania z dłużnikiem w bliskim stosunku bądź w stałych stosunkach gospodarczych, nie wiedziała, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2008 r., V CSK 564/07, LEX nr 424339).

Czynność prawna dłużnika może zostać uznana za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela występującego ze skargą pauliańską tylko wtedy, gdy została dokonana

„z pokrzywdzeniem wierzycieli”, tj. gdy wskutek czynności prawnej dłużnika stał się on niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. W piśmiennictwie wyrażono także pogląd, że o stanie niewypłacalności można także powiedzieć, że jest to taki stan majątkowy dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzyciela. Niewypłacalność w „wyższym stopniu” zachodzić będzie wówczas, gdy dojdzie do powiększenia niewypłacalności, przy czym każde powiększenie niewypłacalności dłużnika powinno być brane pod uwagę, nie jest natomiast konieczne, aby niewypłacalność zwiększyła się o całą wartość przedmiotu podjętej czynności prawnej. Pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela. Ponadto, uwzględnienie powództwa na podstawie art. 527 k.c. jest możliwe tylko w razie istnienia związku przyczynowego między zaskarżoną czynnością prawną dłużnika a jego niewypłacalnością. Warunkiem uwzględnienia powództwa opartego na art. 527 § 1 k.c. jest istnienie stanu pokrzywdzenia wierzyciela, a więc rzeczywisty stan majątku dłużnika, na dzień wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej, zaś uwzględniając wymagania art. 316 § 1 k.p.c. – stan istniejący w chwili orzekania.

W piśmiennictwie słusznie zwraca się uwagę na okoliczność, że rzeczywistą przyczyną ingerencji ustawodawcy w stosunki majątkowe pomiędzy dwoma podmiotami nie jest fakt, iż wierzyciel stał się niewypłacalny – lecz dopiero okoliczność, że wpływa to na sytuację innych osób. Stąd w określeniu skargi pauliańskiej zawartej w art. 527 § 1 k.c. właśnie pokrzywdzenie wierzycieli jest akcentowane przez ustawodawcę. Pokrzywdzenie określa się w zgeneralizowany sposób jako ogół skutków, jakie powoduje stan niewypłacalności dłużnika w prawnie chronionej sferze wierzyciela (zob. M. Pyziak-Szafnicka).

Przez pokrzywdzenie wierzycieli część piśmiennictwa rozumie poniesienie przez wierzyciela szkody (B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...); A. O., Zobowiązania..., s. 250). Przeważa jednak stanowisko, że pokrzywdzenie nie może być utożsamiane ze szkodą w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadaje prawo cywilne; oznacza ono tylko samą możliwość powstania szkody, wyrażającą się w złej prognozie co do możliwości spełnienia przez dłużnika świadczenia (W. Popiołek (w:) Kodeks..., t. II, s. 212 i cyt. tam autorzy; P. Machnikowski (w:) Kodeks..., s. 947; wyrok SN z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 367/2003, niepubl.). Nadto wskazuje się w literaturze, że skarga pauliańska pełni funkcję niejako prewencyjną, ma zapobiec niewykonaniu zobowiązania, dlatego zgłoszenie roszczenia pauliańskiego nie wymaga istnienia szkody (zob. D. Milanowska, Skarga pauliańska na gruncie prawa polskiego i niemieckiego, Pr. Spółek 2004, nr 2, s. 13).

W orzecznictwie przyjęto, że pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (wyrok SN z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/2000, Biul. SN 2002, nr 5, s. 11; także wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 503/07, LEX nr 496375). Podobne stanowisko głosi, iż pokrzywdzenie oznacza, że choć wierzytelność nadal figuruje jako aktyw w majątku wierzyciela, prognozy co do jej realizacji w przyszłości uległy pogorszeniu (wyrok SN z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 367/2003, niepubl.). W innym judykacie Sąd Apelacyjny wywiódł, że z punktu widzenia wierzyciela pokrzywdzenie oznacza, iż zawiódł się w nadziei na wykonanie zobowiązania, że oczekiwane skutki ekonomiczne w wyniku nielojalnego działania dłużnika nie zostaną osiągnięte, a prognozy do ich realizacji w przyszłości są po prostu złe (wyrok SA w Katowicach z dnia 14 lutego 2008 r., V Aca 1/2008, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach i Sądów Okręgowych 2008, nr 2, poz. 8, s. 28). Twierdzi się także, że pokrzywdzenie polega na zminimalizowaniu szans zaspokojenia interesu wierzyciela (Z. R., Zobowiązania..., s. 31).

W orzecznictwie panuje zapatrywanie, że dla uznania czynności prawnej za bezskuteczną wystarczające jest ustalenie, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Wystarcza świadomość dłużnika, że czynność prawna przez niego dokonana może spowodować dla ogółu wierzycieli niemożność zaspokojenia się. Świadomość ta musi

istnieć w chwili dokonania czynności prawnej (Kidyba A. (red.), Gawlik Z., Janiak A., Koziel G., Olejniczak A., Pyrżyńska A., Sokołowski T., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania - część ogólna, LEX, 2014).

Natomiast zamiar pokrzywdzenia wierzyciela i zła wiara dłużnika nie jest konieczna dla objęcia wierzyciela ochroną na podstawie art. 527 k.c. i n. (wyrok SA w Poznaniu z dnia 19 września 2006 r., I ACa 1021/05, LEX nr 298435; wyrok SA w Warszawie z dnia 19 listopada 1997 r., I ACa 737/97, Apel.-W-wa 1998, nr 4, s. 36). Ponadto w orzecznictwie wskazuje się, że do przyjęcia świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli, o którą chodzi w art. 527 § 1 k.c. wystarczy, by dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 stycznia 1995 r., I ACr 1014/94, OSA 1995, z. 2, poz. 6; tak również wyrok SA w Poznaniu z dnia 12 maja 2005 r., I ACa 1764/2004, OSA 2006, z. 3, poz. 8, s. 33).

W doktrynie podkreśla się, iż dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że skutek dokonania czynności prawnej z osobą trzecią może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Jednak samo pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika – wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Innymi słowy wystarczająca będzie u dłużnika świadomość możliwości wystąpienia pokrzywdzenia (zob. B. Ł. (w:) Kodeks..., s. (...); M. S. (w:) Komentarz...,

s. 615; L. S. (w:) Kodeks..., s. 520; W. C., A. B., M. S., E. S.-B., Zobowiązania..., s. 376; P. M. (w:) Kodeks..., s. 948). Wskazuje się również, że dostateczną przesłanką przyjęcia działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli jest istnienie ogólnej świadomości co do tego, iż w wyniku podejmowanych czynności może on być niewypłacalny lub stan jego niewypłacalności może się powiększyć (zob. L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 520).

Wykazanie, że osoba trzecia wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, ułatwia domniemanie prawne wynikające z art. 527 § 3 k.c., w przypadku gdy osobą trzecią uzyskującą korzyść majątkową na skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika jest osoba będąca w bliskim z nim stosunku. Ustawodawca nie określił, jakiego rodzaju relacje przesądzają o pozostawaniu wskazanych podmiotów w bliskich stosunkach. Stosunek bliskości na ogół wynika z powiązań rodzinnych, ale może wynikać także z innych więzi, w szczególności uczuciowych, przyjacielskich, towarzyskich czy majątkowych. Domniemanie ustanowione w komentowanym przepisie może być zastosowane względem każdej osoby, o ile w konkretnym przypadku stopień wzajemnych powiązań zachodzących z tytułu więzi rodzinnych, przyjaźni, wdzięczności, wspólnych interesów itp. pozwala uznać, że są to stosunki bliskie (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 1964 r., III CR 39/64, OSNC 1965, nr 5, poz. 75). Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 12 czerwca 2013 r. (VI ACa 1688/12, LEX nr 1356718) trafnie stwierdził, że nie da się stworzyć katalogu osób, które potencjalnie powinny być traktowane jako odpowiadające wymogom art. 527 § 3 k.c. i każdorazowo należy odwoływać się do realnie istniejących faktów: więzi uczuciowej, przyjacielskiej, majątkowej czy powiązań gospodarczych, czy nawet samego planowania wspólnej działalności gospodarczej. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 28 lutego 2013 r. (I ACa 870/12, LEX nr 1292644) uznał, że pojęcie „bliskiego stosunku” użyte w § 3 art. 527 k.c. oznacza nie tyle powiązania rodzinne, ile faktyczne więzy uczuciowe, przyjaźń, wdzięczność itp., ogólną faktyczną bliskość pozwalającą przyjąć, że osoba trzecia mogła znać sytuację majątkową dłużnika i cel jego działań. Pojęcie to obejmuje zatem nie tylko „osoby bliskie”, czyli pozostające z dłużnikiem w stosunkach rodzinnych lub podobnych o charakterze osobistym, takich jak narzeczeństwo, konkubinaty. Stosunek bliskości, o którym mowa w art. 527 § 3 k.c., może wynikać również ze stałych kontaktów handlowych pomiędzy dłużnikiem działającym z pokrzywdzeniem wierzyciela z osobą trzecią (wyrok SN z dnia 24 kwietnia 1996 r., I CRN 61/96, OSNC 1996, nr 9, poz. 125), a nawet ze sporadycznych kontaktów gospodarczych, którym towarzyszą innego rodzaju relacje o charakterze majątkowym i niemajątkowym (wyrok SN z dnia 9 marca 2007 r., V CSK 473/06, OSNC 2008, nr 2, poz. 27). Stosunek bliskości może wynikać także ze wspólnoty interesów osobistych, majątkowych lub współpracy osoby fizycznej z inną osobą funkcjonującą w ramach zorganizowanej zbiorowości prawnej, na przykład spółki prawa handlowego (wyrok SN z dnia 7 marca 2013 r., IV CSK 452/12, LEX nr 1314438).

Zatem ***dzięki art. 527 § 3 k.c. wierzyciel nie musi wykazywać, że osoba trzecia wiedziała lub przy dołożeniu należytej staranności mogła się dowiedzieć, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli*** – bowiem ***okoliczność ta jest objęta domniemaniami prawnymi***. Wierzyciel

natomiast zamiast tej okoliczności musi udowodnić podstawę domniemania w postaci istnienia bliskiego stosunku pomiędzy dłużnikiem a osobą trzecią w chwili dokonywania czynności prawnej. W doktrynie wskazuje się, że uzasadnieniem dla wprowadzenia tego domniemania jest także okoliczność, iż osoby bliskie gotowe są do niesienia pomocy dłużnikowi i dlatego bardziej są skłonne do zawarcia nieuczciwej transakcji. Nadto gdy czynność dokonana jest na rzecz osoby pozostającej w bliskim stosunku faktycznym z dłużnikiem, mogą mieć miejsce takie sytuacje, gdy dłużnik nie będzie pozbawiony faktycznego dysponowania korzyścią (zob. M. P.-S. (w:) (...)..., t. 6, s. (...)).

Stosownie do przepisu art. 528 k.c., jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, **choćby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.**

Przepis art. 528 k.c. stanowi najdalej idące ułatwienie w realizacji skargi pauliańskiej przez wierzyciela. Według tego przepisu okoliczność, że osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o tym, że dokonując czynności prawnej, dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli, tj. okoliczność, która według reguły z art. 527 § 1 jest istotna dla możliwości uznania czynności dłużnika za bezskuteczną, nie ma znaczenia w sytuacji, gdy osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie. W tym przypadku wierzyciel nie musi wykazywać wymienionej okoliczności, a osoba trzecia nie może bronić się przez wykazanie, że nie wiedziała lub nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Korzyścią majątkową bezpłatną w rozumieniu art. 528 k.c. jest korzyść uzyskana nie tylko w wyniku darowizny (art. 888), lecz także w wyniku każdego innego przysporzenia, jeżeli osoba, która dokonała tego przysporzenia, nie otrzymała w zamian korzyści majątkowej stanowiącej jego ekwiwalent (art. 889) (Gudowski J. (red.), Bielska-Sobkowicz T., Bieniek G., Ciepła H., Sychowicz M., Trzaskowski R., Wiśniewski T., Żuławska C., Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania. Część ogólna, WKP, 2018, LEX).

Kolejno, wypadało wskazać, iż zgodnie z art. 529 k.c., jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, należało wskazać, iż zostały kumulatywnie spełnione wszystkie przesłanki uznania za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela umowę darowizny przedmiotowego lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...), zawartą między pozwaną I. O. (1), a dłużnikami. Bezsporna w niniejszej sprawie pozostawała okoliczność, iż stronie powodowej przysługuje w stosunku do dłużników wierzytelność w wysokości łącznej 60.481,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot do dnia zapłaty zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 maja 2010 roku sygn. akt XV GNc 1667/10. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż dłużnicy małżonkowie A. T. (1) i A. T. (2) darując córce, tj. pozwanej I. T. (O.) prawo własności przedmiotowej nieruchomości, dokonali czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli oraz, że działali z pełną świadomością tego pokrzywdzenia. Ze zgromadzonego w aktach sprawy materiału dowodowego wynika bowiem, że już od przełomu roku 2008 i 2009 prowadzona przez nich działalność gospodarcza zaczęła przynosić coraz mniejsze zyski, a w 2009 roku posiadali już chociażby, znaczne, (tj. 179.529,40 zł) zadłużenie z tytułu należnego podatku od towarów i usług, a zatem dłużnicy musieli zdawać sobie sprawę ze swojej trudnej sytuacji finansowej, a nadto w ostatnim kwartale 2010 roku zawiesili działalność gospodarczą z uwagi na nieposiadanie środków finansowych. O działaniu dłużników ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, świadczy także zbieżność czasowa zawarcia przedmiotowej umowy darowizny, a wypowiedzeniem umowy najmu przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (następnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.). Mianowicie wskutek nieuregulowania przez B. A. M., A (...) spółkę jawną, której współnikami byli A. T. (5) i A. T. (2), opłat wynikających z umowy najmu, pismem doręczonym spółce w dniu 17 kwietnia 2009 roku, wierzyciel wezwał spółkę do zapłaty kwoty 55.915,19 zł, zaś pismem z dnia 9 lipca 2009 roku, wypowiedział ww. spółce umowę najmu. Kolejno, 15 marca 2010 roku wierzyciel wystąpił przeciwko rzeczonyj spółce z pozwem o zapłatę kwoty 60.481,70

zł wraz z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot, a 27 maja 2010 roku Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził od B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J. żadaną kwotę wraz z odsetkami ustawowymi oraz 4.434,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższy przegląd chronologiczny prowadzi jednoznacznie do uznania, iż w dniu dokonywania przez dłużników darowizny, tj. 30 stycznia 2009 roku, na rzecz pozwanej (córki dłużników) – dłużnicy mieli świadomość zadłużenia względem powoda (wierzyciela – ówczesnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., następnie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.).

Zbieżność czasowa pomiędzy zawarciem przedmiotowej umowy darowizny a wiedzą dłużników o braku płynności finansowej i wysokości zaległości, w tym należności z tytułu podatku od towarów i usług oraz zaległości czynszowych wobec powodowej spółki, w ocenie Sądu, wskazuje na fakt, iż dłużnicy, dokonując tej czynności, musieli uświadamiać sobie skutek w postaci uszczuplenia aktywów swojego majątku, z którego mogłoby być prowadzone postępowania egzekucyjne – w tym postępowania egzekucyjne prowadzone przez powodową Spółkę i przewidywać wystąpienie takiej sytuacji, byli bowiem świadomi wysokości istniejącego zadłużenia. Podobnie nie budzi wątpliwości Sądu orzekającego, iż wskutek dokonanych przez dłużników czynności prawnych, w tym zawarcia umowy darowizny przedmiotowego lokalu mieszkalnego, doprowadzili do pokrzywdzenia wierzycieli. Jak bowiem – co już zostało wyżej wspomniane – przyjmuje się w orzecznictwie, pokrzywdzenie powstaje na skutek takiego stanu majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela. Niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce w realiach niniejszej sprawy, za czym przemawia chociażby okoliczność, iż postępowania egzekucyjne prowadzone z majątku wspólników B. A. M., A. T. Sp. j. z siedzibą w J., tj. A. M. (2), A. T. (1) i A. T. (2), z wniosku wierzyciela (powoda w niniejszej sprawie), jako osób odpowiadających subsydiarnie za zobowiązania ww. spółki jawnej, wobec bezskuteczności egzekucji, zostało umorzono.

Należało nadto wskazać, iż notabene w tym samym dniu, w którym dłużnicy podarowali córce (pозwanej) własność przedmiotowego lokalu mieszkalnego, na podstawie umowy darowizny, podarowali także synowi M. T. (1) – bratu pozwanej, własność (tj. udział 9/10) nieruchomości niezabudowanej. Także na marginesie wspomnieć wypadało, że nadto, tego samego dnia, tj. 30 stycznia 2009 roku, pomiędzy dłużnikami, a córką I. O. (1) i M. T. (1) (obdarowanymi) doszło do zawarcia umowy darowizny i ustanowienia służebności mieszkalnia lokalu mieszkalnego położonego w W.. Powyższe okoliczności i zawarte umowy nie były co prawda przedmiotem zainteresowania niniejszego postępowania, jednakże uzupełniają rysujący się obraz ukazujący zachowanie dłużników, wyzbywających się całego majątku. Co więcej, okoliczność tę potwierdziła wprost świadek A. T. (1), przyznając, iż wskutek dokonanych na rzecz dzieci darowizn, nie posiada z mężem żadnego majątku, a w kosztach ich utrzymania partycypują dzieci. Podkreślić wypadało, iż świadek przyznała także, że po darowaniu przedmiotowego lokalu mieszkalnego na rzecz córki, a następnie przeniesieniu własności ww. lokalu an rzecz cypryjskiej spółki, nadal razem z mężem w nim zamieszkuje.

Za całkowicie niewiarygodne Sąd uznał twierdzenia pozwanej jakoby w dacie dokonania na jej rzecz darowizny, nie miała świadomości sytuacji majątkowej B.

A. M. A. T. Sp. j. oraz, że nie posiadała informacji na temat prowadzonej przez jej rodziców działalności gospodarczej. Powyższe stoi bowiem w sprzeczności ze zgromadzony w sprawie materiałem dowodowym, w tym z zeznaniami matki pozwanej, tj. A. T. (1), która wskazywała, że mają dobre i częste relacje rodzinne oraz, że często rozmawiają ze sobą na różne tematy, w tym zawodowe. Mając na uwadze powyższe, nie sposób przyjąć, iż pozwana I. O. (1) mogła nie wiedzieć o finansowych problemach i rosnącym zadłużeniu spółki, której wspólnikami byli jej rodzice.

Notabene, **powyższa okoliczność, objęta była domniemaniem prawnym ustanowionym przez ustawodawcę w art. 527 § 3 k.c.**, który stanowi, iż jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, przy czym nie budzi żadnych wątpliwości Sądu orzekającego, że pozwana jest „osobą bliską” nie tylko z uwagi na powiązania rodzinne z dłużnikami, ale także z uwagi na faktyczne więzi i bliskie, częste kontakty łączące ją z rodzicami, tj. dłużnikami.

Nadto, należało także wskazać, iż niezależnie od powyższego, jak już wcześniej wspomniano, kolejny przepis Tytułu X Kodeksu cywilnego normującego instytucję skargi paulińskiej, tj. art. 528 stanowi, iż jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, choćby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Niewątpliwie, na kanwie niniejszej sprawy, na podstawie czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela w postaci umowy darowizny, osoba trzecia, tj. pozwana, uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie.

W świetle powyższego, nie ulega wątpliwości, iż w realiach niniejszej sprawy zostały kumulatywnie spełnione przesłanki określone w art. 527 k.c., co determinowało uznanie za bezskuteczną w stosunku do wierzyciela, tj. powodowa w niniejszej sprawie, umowy darowizny własności lokalu mieszkalnego opisanego w pozwie, zawartej pomiędzy pozwaną I. O. (1) a dłużnikami A. T. (1) i A. T. (2).

Przechodząc do omówienia kolejnej kwestii, tj. przeniesienia przez pozwaną I. O. (1) na rzecz pozwanej (...) Spółki Jawnej z siedzibą w L. na Cyprze, prawa własności lokalu mieszkalnego będącego przedmiotem uprzednio omówionej umowy darowizny oraz prawa własności lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W., które to nieruchomości zostały wniesione aportem do ww. spółki jawnej, współnikami rzeczzonej spółki związanej w dniu 7 stycznia 2013 roku, są pozwana I. O. (1) oraz M. T. (1) – dzieci dłużników A. T. (1) i A. T. (2).

Po pierwsze, należało wskazać, iż zgodnie z art. 531 § 2 k.c., w wypadku ***gdy osoba trzecia rozporządziła uzyskaną korzyścią, wierzyciel może wystąpić bezpośrednio przeciwko osobie, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, jeżeli osoba ta wiedziała o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną albo jeżeli rozporządzenie było nieodpłatne.*** W świetle cytowanego przepisu, w razie rozporządzenia korzyścią majątkową przez osobę trzecią na rzecz dalszej osoby, na podstawie art. 531 § 2 wierzyciel może wystąpić bezpośrednio przeciwko tej osobie i zaskarżyć czynność prawną, w której uczestniczyła (wyrok SN z dnia 24 września 2015 r., V CSK 667/14, OSNC 2016, nr 7–8, poz. 94, z omówieniem M. B., Przegląd orzecznictwa, M. Pr. Bank. 2016, nr 11, s. 60). Rozporządzenie korzyścią uzyskaną przez osobę trzecią to każda czynność prawna rozporządzająca dokonana przez tę osobę, w wyniku której osoba, na której rzecz rozporządzenie nastąpiło, stała się – co do wymienionej korzyści – następcą prawnym osoby trzeciej (następstwo pod tytułem szczególnym). Osobą trzecią w kontekście powyższego przepisu, może być także, jak to miało miejsce na kanwie niniejszej sprawy, spółka, jeśli zaskarżona czynność polegała na wniesieniu aportu do spółki (Ciszewski J. (red.), Jędrej K., Karaszewski G., Knabe J., Nazaruk P., Ruskiewicz B., Sikorski G., Stępień-Sporek A., Kodeks cywilny. Komentarz, LexisNexis, 2014, LEX oraz cytowani tam autorzy).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należało wskazać ponad to, co już zostało wcześniej obszernie wyjaśnione, iż substratem spółki osobowej – na kanwie niniejszego postępowania – spółki jawnej związanej przez pozwaną i jej brata, są właśnie współnicy i to do nich winno odnosić się dyspozycję powyższego przepisu, tj. czy osoby te, na których rzecz rozporządzenie nastąpiło, wiedziały o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną. Nieruchomość będąca przedmiotem umowy darowizny zawartej pomiędzy dłużnikami A. T. (1) i A. T. (2) a ich córką I. O. (1), została następnie przez obdarowaną, tj. pozwaną I. O. (1) wniesiona aportem do pozwanej spółki, zaś drugim współnikiem pozwanej spółki jest brat pozwanej I. O. (1), M. T. (1), i zarazem syn dłużników.

W ocenie Sądu, nie budzi wątpliwości, iż współnicy pozwanej spółki jawnej, tj. dzieci dłużników, posiadali, jak już zostało obszernie wyjaśnione powyżej, wiedzę na temat sytuacji finansowej dłużników – swoich rodziców oraz zaległościach, a tym samym o okolicznościach uzasadniających uznanie czynności dłużnika za bezskuteczną. Zdaniem Sądu, całkowicie niewiarygodne są twierdzenia współnika pozwanej spółki (...) – brata pozwanej, jakoby związana przez nich spółka miała służyć stworzeniu „biznesu turystycznego”, co stoi w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym, co więcej z dokumentów przedłożonych do akt niniejszej sprawy wynika, iż

pozwana spółka jawna z siedzibą na Cyprze nigdy nie prowadziła żadnej działalności gospodarczej, co M. T. (1) sam przyznał.

W ocenie Sądu, zawiązanie przez dzieci dłużników pozwanej spółki, a także przeniesienie przez pozwaną I. O. (1) własności przedmiotowego lokalu opisanego w pozwie na pozwaną spółkę z siedzibą na Cyprze, służyło tylko i wyłącznie obejściu przepisów i uniemożliwieniu lub utrudnieniu „namierzenia” przez wierzycieli nieruchomości będącej przedmiotem poprzedniej umowy darowizny pomiędzy dłużnikami, a pozwaną I. O. (1), a także niemożności prowadzenia ewentualnej przyszłej egzekucji z powyższej nieruchomości, przy pełnej świadomości – zarówno po stronie pozwanej I. O. (1), jak i drugiego współnika pozwanej spółki, tj. jej brata M. T. (1) – działania z pokrzywdzeniem wierzycieli dłużników A. T. (1) i A. T. (2), tj. rodziców pozwanej i M. T. (1).

Wobec powyższego, **Sąd uznał za bezskuteczne w stosunku do wierzyciela** – zarówno – umowę darowizny własności lokalu mieszkalnego nr (...) w budynku położonym w W. przy ul. (...), zawarta w dniu 30 stycznia 2009 roku pomiędzy I. O. (1) a dłużnikami A. T. (1) i A. T. (2), jak i umowę przeniesienia własności ww. lokalu zawartą w dniu 22 lutego 2013 roku pomiędzy I. O. (1) a (...) spółką jawną z siedzibą w L., **jako dokonane z pokrzywdzeniem wierzyciela**, któremu od dłużników A. T. (1) i A. T. (2) przysługuje wierzytelność w wysokości 60.481,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot do dnia zapłaty zasądzonej nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w dniu 27 maja 2010 roku sygn. akt XV GNC 1667/10, o czym Sąd orzekł odpowiednio w punkcie 1 i 2 sentencji.

Zawarte w punkcie 3 wyroku rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wobec uwzględnienia żądania powoda w całości, stroną przegrywającą spór są pozwani i dlatego to na nich został nałożony obowiązek solidarnego zwrotu powodowi kosztów poniesionych przez niego do celowego dochodzenia swoich praw.

Na koszty te w przedmiotowym postępowaniu w łącznej wysokości 6.642,00 zł złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 3.025,00 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 3.600,00 zł na podstawie § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1349) (w brzmieniu aktualnym na dzień wniesienia pozwu).

Mając na względzie powyższe motywy na podstawie powołanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pełnomocnikom stron bez pouczenia (pełnomocnikowi pozwanych na adres na k. 687).